

**STÉPHANE MALLARMÉ: FAUNOVO
ODPOLEDNE**

Ekloga

Faun

Chci, aby trvaly ty nymfy.

At' se chví

zářivý inkarnát dál lehce v povětrí,
třímaném dřímotou.

Sen měl mou lásku v moci?

Pochybnost, rašící z masívu staré noci,
se větví do snítek, a narůst v pravý les,
byl by to důkaz, žel, že moje kořist dnes,
ten růží poklesek, byla jen pomyslná.
Zvažujme...

možná že ženských těl dvojí vlna
je smysly stkaná báj, tvé touhy odlika!
Z očí modrých jak pláč pramene uniká,
ó Faune, iluze; ty patří oné cudné.
Ta druhá, říkáš, je jak rouno, které rudne
pod dechem sciroka? Měls ta dvě zjevení?
Ach ne, v tom nehnutém a tupém zemdlení,
jež jitřní svěžesti už horkem hrdlo stiská,
zurčí jen pramínek, jenž z mojí flétny
tryská,
a rosí blízký háj; a vítr jediný,
tot' ten, jenž vyráží trubící ze třtiny,
hotov v žár vyvanout, ještě než zazní tónem,
tot' - v nebi bez vrásky, čirém a bezúhonném -
patrný, jasný dech, který, jsa výtvozem
božského nadšení, stoupá výš obzorem.
Ó břehy sicilské, bažiny, jejichž tlení
se slunci o závod má marná pýcha plení,
němé pod jiskřením, kvetoucím kol a kol,
ted' VYPRAVUJTE, "jak jsem řezal dutý
stvol,
krotil jej důvtipem; tu v siném zlatu svůdně
zeleně, stínící révovím temné studně,
se zvlní úběl těl, jež zmohla únava;
při tichém ladění, z něž šalmaj povstává,
to hejno labutí, ne! najád se hned noří
do vln..."

V té ryšavé hodině, kdy vše hoří,
hlouček se rozprchl, vše strnulo jak dřív
před tím, kdo přespříliš byl zásnub žádostiv:
k prvotní vroucnosti má duše znovu vzlétla,
i stojím samotěn v proudech dávného světla,

lilie! jeden z vás pro svoji bláhovost.

**Co je mi polibek, proradnic levný skvost,
ta něžná nicůtka tak vyhlášené chuti,
na hrudi panické já skrývám zahryznutí,
jímž šlechetnější zub pod kůži proniká;
leč dost! to tajemství má za důvěrníka
jen rákos zdvojený, jenž pod blankytem
pěje,
a rozrušenou tvář za sebou obraceje,
v svém sólu pomýšlí na krásu, bavenou,
kam tóny dolehnou, šalebnou záměnou
mezi jí samotnou a důvěřivou písni;
jenž míří do výše, kde obrys lásky zpřísní,
aby dal vytrysknout ze snů o křivce zad,
již okem zavřeným dál toužím sledovat,
zvučné a zbytečné linii monotónní.
Nástroji úniků, z nějž vábný tón se roní,
zkus tedy u jezer, kde čekáš, vykvést zas!
Ke slávě bohyní chci rozeznít tvůj hlas,
a modlár svěhlavý, jenž neuznává vinu,
chci znovu rozvázat pás jejich sličných stínů:
když z hroznů všechen jas jsem vysál s
chtivostí,
tu pocit lítosti já zažehnávám lstí,
pozvedám se smíchem do nebe prázdný
hrozen,
ty slupky nadouvám, a k opilosti zrozen,
tou tkání zářivou hledím vstříc večeru.**

**Ó nymfy, vydujme vzpomínek nádheru:
"Můj pohled v rákosí popálil božské šije,
úběl však vzápětí svou ránu do vln skryje
a k nebi platanů urážka burácí;
koupající se vlas se náhle vytrácí
v čeření, v záblescích, v jasu, ó drahokamy!
v běhu zřím u nohou dvě nymfy (které mámí
rozkoš, jež o trýzni dvojice poučí),
malátné v jediném troufalém náručí;
aniž je rozplétám, nesu je k tomu keři,
jejž lehkovážný stín si nelaskavě měří,
pod růže, jejichž dech se sluncem zápolí,
k hrám palčivým jak den, jenž právě vrcholí."
Ó hněve panen, jak tě zbožňuji, ó dravá
rozkoši břemene, které se vysmekává,
nahé, žhavému rtu, jenž, lstivý nepřítel,
chce bleskem vypít děs, ukrytý v noci těl:
od pat té nadlidské k srdci té, jež se zdráhá,
zatímco nevinnost se loučí, dosud vlahá
bláhovým proudem slz i rosou šťastnější.**

*"Má lichá veselost, pyšná, že konejší
ten věrolomný strach, už tím se provinila,
že bohy chráněný něžný trs rozdělila:
vždyť sotvaže jsem skryl svůj rozjařený smích
do tolik žádoucích záhybů jedné z nich
(svým prstem pečuje, aby se zabarvila
sestřiným vzrušením i druhá, sněhobílá,
neznalá ruměnce, ten malý sladký bloud),
tu z paží zchromených, z těch uvolněných
pout,
ta kořist nevděčná uniká, bez lítosti
k vzlyku mé nedávné, tak letmé, opilosti."*

Co na tom! s jinými zas štěstí napospas;
jiné mi do růžků zapletou plavý vlas:
má vášni, dobře víš, že zralý, znachovělý
plod granátovníku puká a vábí včely;
a tvá krev, svedená tím, kdo ji uchvátí,
za věčným rojem tuh proudí a prchá ti.
V čase, kdy ve zlato a v popel háj se halí,
v pohaslém listoví nám slavnost uchystali:
Etno, to Venuše vstupuje na tvůj svah,
bezelstným chodidlem víří tvůj žhavý prach,
když hřímá dřímota a plamen zvolna zmírá.
Mám královnu!

Ó trest...

Ne, jen má duše čirá,
v níž slova umlkla, a tělo nevzhledné
podlehly pyšnému mlčení poledne.
Nyní je třeba spát a více nerouhat se,
spočinout na písku a vyzvědět, jak sladce
chutná, když na ústa nám stéká hvězda vín!

Sbohem, má dvojice; teď uvidím tvůj stín.

(z francouzštiny přeložil Jiří Pelán)